

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δεν με καταλάβατε γιατί έχετε άσθενη μνήμη... Γι' αυτό σάς παρακαλώ να ξαναδιαβάσετε το γράμμα του πατέρα μου...
 — Το θυμόμυι απ' έξω, κύριε μαρκήσιε...
 — Τότε πρέπει να θυμίσστε και την φράση που λέει : «Υπακούσατε στον νιό μου όπως και σε μένα τον ίδιο...».
 — Την θυμόμυι πολύ καλά...
 — Τότε, εκ μέρους του πατέρα μας σάς διατάσσω να μου παραδώσετε τὸν κόμητα τῆς Θουήνης. Μὲ διέταξε νὰ τον παραλάβω και νὰ τὸν πῶ σ' αὐτόν, ὁ ὁποῖος ξέρει τὸν τρόπο νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ μερικὲς ὁμιολογίες... Μὲ καταλάβατε τώρα...
 — Ἄφρονος ἰδρωτας ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ δούξ Ἐρμάνδου, ὁ ὁποῖος εἶπε :

— Εὐγενέστατε, σὰς ἱκετεύω, μὴν παρεξηγήσετε ὅτι πρόκειται νὰ σὰς πῶ... Σέρετε, μοῦ φαίνεσθε πολὺ νέος γιὰ ν' ἀναλάβετε μιὰ τέτοια ἀποστολή.
 — Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος ὄρθωσε τὸ ἀνάστημά του :

— “Α, λοιπόν ! εἶπε. Βλέπω ὅτι με ὑποτιμᾶτεθε...
 — Ἐγὼ !... Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ !...
 — Ὑποτιμᾶτεθε ὅτι ἡ ἐπιτολή αὐτῆς εἶνε ψεύτικη...
 — “Α, εὐγενέστατε... Εἶμαι ἀνίκανος γιὰ τέτοιο πρᾶγμα... Ἐξ ἄλλου, ξέρω πολὺ καλά τὸ χαρικιτῆρα τοῦ πατέρα σας...
 — Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, γιατί τότε, δὲν ὄρεσθε νὰ ἐκτελέσετε ὅτι αὐτὸς σὰς διατάσσει ;

— Ὁ δὸν Ἐρμάνδος ἀναστῆναξε ἀναποφάσιστος.
 Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τῶν θρησκευτικῶν μεταρρυθμίσεων και ταραχῶν, πολλῶν οἰκογενειῶν τὰ μέλη εἶχαν διαφορετικὲς ἀντιλήψεις και πεποιθήσεις και αὐτὸ δὲν ἦταν σπάνιο νὰ βλέπη κανεὶς τὰ παιδιά νὰ πολεμοῦν ἐναντίον τῶν πατέρων των. Καὶ ἡ μεγάλη νεότης τοῦ μαρκησιου Βορίας ἔκανε τὸ Διοικητῆ τῆς Τουρῆνης νὰ φαντάζεται μήπως τὸν εἶχε παρασύρει πρὸς τὸ ἀντίθετο τῶν πεποιθήσεων τοῦ δουκὸς ντ' Ἄλβας.

Ἐτακολούθησε στιγμὴ σιωπῆς.
 “Ἐπειτα ὁ νεαρὸς εὐγενὴς στράφηκε πρὸς τοὺς δύο ἀκολούθους του πού παρακολουθοῦσαν ἀμίλητοι καὶ ἀκίνητοι τὴ σκηνὴ και τοὺς εἶπε :
 — Ἐλάτε, κύριοι, πάμε νὰ ἀναφύρουμε στὸν πατέρα μου τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο ὁ κύριος διοικητῆς ἔκτελεῖ τὰς διαταγὰς του.

Ἄμεσως και οἱ τρεῖς ἐτοιμάστηκαν νὰ φύγουν. Τότε ὁ δὸν Ἐρμάνδος τρέμοντας στάθηκε μεταξὺ αὐτῶν και τῆς πόρτας :

— Ἐξοχώτατε, εἶπε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δὲν ἀρνήθηκα καθόλου νὰ ὑπακούσω. Ἄλλά, γὰ σκεφθῆτε, ἂν βρισκόσαστε σεις στῆ δέση μου... Ὅτι μποροῦσατε νὰ παραδώσατε ἕνα τόσο ἐπίσημο κατὰ δίκιο ἐπὶ τῆ βάσει μιᾶς προφορικῆς διαταγῆς ;
 — Προφορικῆς... Καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πατέρα μου τί εἶνε ;
 — Ἡ ἐπιστολή, παρετήρησε με δειλία ὁ δὸν Ἐρμάνδος δὲν κάνει κανένα λόγο γιὰ τὸν κόμητα τῆς Θουήνης...
 Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔκανε μιὰ βαθὴν ὑτόχλωσι. Σαφηνίστηκε πολὺ ὅταν ἀνασηκώθηκε και εἶδε τὸν ντὲ Βορία νὰ τοῦ τεινῆ χαμογελαστὸς τὸ γαντοφορεμένο του χέρι και νὰ τοῦ λέη :

— Εἶγε, κύριε Διοικητῆ... Εἶσατε πιστὸς και ἀξίος ὑπηρετῆς τοῦ βασιλέως. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ μιὰ κάπως δοκιμῆ...
 — Δοκιμῆ ; ξαναεἶπε ὁ Ἐρμάνδος ἀναπνεύοντας ἐλεύθερα.
 — Μάλιστα. Μὰς εἶχαν πρὶ γιὰ σὰς ὅτι εἶσατε ἄνθρωπος ἐλαφρὸς και εὐπιστος πού μπορεί νὰ ξαναπθῆ εὐκολα...
 — Ὁ, εἶπε ὁ δὸν Ἐρμάνδος, φαίνεται πὸς ἔχω ἐχθροῦς...
 — Μανιώδεις, μάλιστα... Ὡστόσο ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς ἱκανότητός σας δὲν πρέπει νὰ κατέχη μιὰ τόσο ἀσημαντὴ θέση. Ὅτ' ἀναφέρω ὅλα στὸν πατέρα μου και νὰ μείνετε ἤσυχος.

Αὐτὰ ἔφρασαν γιὸ νὰ φαιδρυνθῆ και νὰ φουσκώσῃ ἀπὸ τὴν περιφάνειά του.
 — Συνταγματάρχα μου, ἐξακολούθησε ὁ δὲ Βορίας, σὰς θεωρῶ ἀνθρῶ το διορατικώτατο και ὀξυδερκέστιτο...
 — Μὲ κολικεῖτε, κύριε μαρκήσιε...
 — Καθόλου...
 — Μοῦ τὰ λέτε αὐτὰ γιατί καταλάβετε ὅτι ἐμάντεψι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πὸς ἡ διαταγὴ νὰ σὰς παραδώσω τὸν κόμητα τῆς Θουήνης ἦταν μιὰ ἀπλή ἀστειοτής...
 — Ἀστειοτής ! φώναξε ὁ γυιὸς τοῦ δουκὸς ντ' Ἄλβα. Καθόλου μάλιστα. Ἡ διαταγὴ αὐτῆ ὑπάρχει και ἰδοῦ τὴν !
 Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν ὀρφο του μιὰ περγαμινὴ διπλωμένη στὰ τέσσερα...

— Αὐτῆ τῆς φορᾶς, ἐπρόσθεσε γελῶντας φαντάζομαι πὸς θὰ ἱκανοποιηθῆτε... Δόσατε τὴν διαταγὴ, εἶνε ἐν τάξει ;
 Ὁ δὸν Ἐρμάνδος πήρε τὴν περγαμινὴ και ἀφοῦ τὴν ἐξέτασε κάμποσο εἶπε με φαιδρότητα.

— Πολὺ καλά. Ἐἶνε ἐν ἀπολύτῳ τάξει.
 — Ὑπακούετε λοιπόν ;
 — Μὲ ὄλη τὴν καρδιά.
 Καὶ πῆγε νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι.
 — Γιὰ ποῖο λόγο θέλετε νὰ σημάνετε ; φώναξε ἀπότομα ὁ ντὲ Βορίας.
 — Γιὰ νὰ εἰδοποιήσω τοὺς λαμπαδούχους μου νὰ μὰς συνοδεύσουν ὡς τὴ φυλακὴ τοῦ κόμητος.
 — Προσέχτε καλλίτερα νὰ διαβάσατε τὴ γράφει ἢ διαταγὴ, τοῦ εἶπε τότε ὁ νέος.

Ὁ δὸν Ἐρμάνδος ὑπῆκουσε και ἄρχισε νὰ διαβῆηη :
 «Διαταγὴ νὰ παραδοθῆ μυστικῶς στὰ χεῖρα τοῦ μαρκησιου ντὲ Βορία...».
 — Δὲν σὰς κάνει ἐντύπωση αὐτὸ τὸ «μυστικῶς ;» τὸν διεκοψε ὁ μαρκήσιος. Αὐτὸ, φυσικά, δὲν σημαίνει σηκώσατε στὸ ποδάρι ὄλον τὸν κόμητο, ξυπνήστε τὴν πολὴ με τοὺς λαμπαδούχους σας, τοὺς στρατιώτας σας και τ' ἄλογα σας...
 — Ὁχι βέβαια. Ἄλλὰ τὴ πρέπει νὰ κἀνω τέλος πάντων ;
 — Ἀπολύστατα. Νὰ μοῦ δώσατε μιὰ διαταγὴ πρὸς τὸν Διοικητῆ τῆς φυλακῆς.

Χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίρρηση ὁ συνταγματάρχης ἔκαψε ἀμέσως κ' ἔγραψε τὴ διαταγὴ, τὴν ὁποία ἐνεχείρησε κατόπι στὸ ντὲ Βορία.
 — Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε ὁ νέος πού με τρεμάμενο χέρι ἔχωσε τὴ διαταγὴ στῆ μέση του. Καὶ τώρα, ἀγαπητῆ μου συνταγματάρχα, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσατε ἕνα διαβατήριο.
 Ἀκούγοντας νὰ τον ὀνομάξῃ «ἀγαπητῆ» ὁ γυιὸς τοῦ παντοδύναμου διοικητοῦ τῆς Φλάνδρας, ὁ δὸν Ἐρμάνδος λίγο ἔλειπε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ὑπόγραψε ἀμέσως τὸ διαβατήριο πού τοῦ ἔζητησε.

Ἄμεσως ὁ εὐγενὴς νέος και οἱ δύο ἀκόλουθοί του ἐξήτησαν τὴν ἀδεία ν' ἀπουρηθοῦν και προχώρησαν ὡς τὴν πόρτα. Ὁ συνταγματάρχης τοὺς συνοδεύσε. Ἐκεῖ σκύβοντας πρὸς τὸ αὐτὶ τοῦ μαρκησιου ἐφιθύρισε σιγὰ σιγὰ :
 — Ἡ ἐξοχότης σας θὰ εὐαρεστηθῆ νὰ με ὑπενθυμίσῃ στὸν ἐνδοξώτατο πατέρα σας !
 — Σιωπῆ ! εἶπε ὁ ντὲ Βορίας βαζόντας τὸ δάχτυλό του στὰ χεῖλη του.

Καὶ σκύβοντας πρὸς τὸ δὸν Ἐρμάνδο τοῦ ψιθύρισε μυστηριωδῶς :
 — Σὲ λίγο θάχετε τὰ νέα μου.
 Ἄνοιξαν τὴν πόρτα. Οἱ τρεῖς νέοι καθάλλησαν τὰ ἄλογα τους και σὲ λίγο εἶχαν ἐξαφανιστῆ μέσα στὸ χιόνι.

Ὁ διοικητῆς ξαναγύρισε στὴν τραπεζαρία, ὅπου τὸν ἐπεριεμε ὁ δούξ ντ' Ἄρκος τρίβοντας τὰ χεῖρα του ἀπὸ εὐχαρίστηση.
 — Ὡ ! Ὡ ! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος μόλις τὸν εἶδε.
 Ἄσφαλὸς κατὶ εὐχάριστο σὰς συμβαίνει...
 — Μάλιστα, μάλιστα, κύριε δούξ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Αὐτὸ σὰς λέω μόνο : ὅτι σὲ δέκα μέρες τὸ πολὺ ἀπὸ διοικητῆς τῆς Τουρῆνης, πού εἶμαι τώρα θὰ εἶμαι διοικητῆς ὀλοκλήρου ἐπαρχίας...
 — Ἀλήθεια... Τότε, δὸν Ἐρμάνδος, δέξου ἀπὸ τώρα τὰ συγχαρητήρια μου.
 — Ὡ, ὄχι ἀκόμη, κύριε δούξ... Ἐπὶ τοῦ παρόντος στηρίζομαι σὲ σπουδαῖες ὑποσχέσεις πού ἔλαβα πρὸ ὀλίγου...
 Δὲν θὰ φαινομουν ἀδιάκριτος ἂν σὰς ρωτοῦσα σχετικῶς ;
 — Ἄλλομονο, ἀγαπητέ μου φίλε... Δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ σὰς φανερώσω τίποτε... Ἀῦριο ὁμως ναί...
 — Τότε ἂς ἀλλάξουμε θέμα συνομιλίας, φίλε μου, ἀφοῦ ὑπάρχουν στὴ μέση μυστικὰ...
 Καὶ πράγματι ὁ δούξ ἄλλαξε ἀμέσως κουβέντα. Μὲ ὁ δὸν Ἐρμάνδος, πλημμυρισμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ του δὲν ἐπροσχεχε πιά στὰ λόγια του.

— Κύριε δούξ, ἐρώτησε ἔξωφρα, ἐπήγατε τελευταία στὶς Βρυξέλλες, δὲν εἶνε ἔτσι ;
 — Μάλιστα ἐπήγα πρὸ μηνός.
 — Καὶ ἂν δὲν γελιέμαι, ὁ ἐξοχώτατος δούξ ντ' Ἄλβας σὰς δέχτηκε φιλικώτατα...
 Μάλιστα μοῦ ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ μ' ἔχει τακτικώτατα συνδειτημόνα του.
 (Ἀκολουθεῖ)



Προχώρησαν πρὸς τὴν πόρτα

ΕΥΟΙΜΑΣΘΗΤΕ, ΟΠΑΙΣΘΗΤΕ, ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ !
 ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ !

Ο Μ Π Α Λ Ο Ο

(Τὸ νέο μας μυθιστορημα)

Θὰ σὰς καταπλήξῃ, θὰ σὰς τρομαξῃ, θὰ σὰς φέρῃ φρικιάσεις, θὰ σὰς γοητεύσῃ, θὰ σὰς θυμίσῃ τὸν περιφρημο
 «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ»